

at der ikke skulde gives noget Bederlag, men paa den anden Side indrømmer Udbalget ogsaa, efter at Sagen er bleven overvejet mellem de enkelte Medlemmer, efter at Lovforslaget er blevet forelagt, at det maatte er for store Byrder, der paalægges de vedkommende. Men hvis der skal gives et Bederlag til selve Kommissionen, da er det vist rettest, at der optages en Bestemmelse derom i Lovforslaget eller ogsaa, at man maatte kunde gøre det paa den Maade, at det gif ind under Medhjælpssummen. Men saa maa der desuagtet en Venbring til, for man skal jo have en Autoritet, som skal fastsætte, hvilken Godtgørelse der skal gives, enten denne Autoritet nu skal være Amtsrådet eller Indenrigsministeren eller, paa hvad Maade det skal ordnes; thi de kunne jo ikke gaa ind under Bestemmelsen i Loven af 4de Juli 1850 angaaende faste Takstationsmænd. Med det samme maa jeg saa gøre den Bemærkning, at §§ 4 og 6 maatte nok i redaktionel Henseende afpasses noget bedre, saaledes at Indholdet af disse to Paragraffer kommer til at blive lidt klarere, men disse to smaa Rettelser, som mulig skulle foretages, kunne let foretages mellem 1ste og 2den Behandling, og jeg er overbevist om, at der paa dette Punkt let kan opnåes Forsaaelse mellem Udbalget og den højtærede Indenrigsminister.

Jeg skal som sagt ikke gaa dybere ind paa Sagen, men med disse Ord anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse, da det er Udbalgets Formening, at der trænges til en snarlig Ordning angaaende dette Forhold i denne Kommune, og at den eneste virkelig varige og fornuftige Ordning af dette Forhold er, at Kommunen bliver adskilt, og at der bliver indført en anden Skat i Stedet for Hartkorsstatten, saaledes som man her har foreslaaet. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Ting.

Indenrigsministeren (Ingerslev):

Jeg ønsker straks at fremsætte nogle Bemærkninger i Anledning af Lovforslaget og den ærede Ordførers Udtalelser. Jeg gør det saa meget mere straks, som jeg om meget kort Tid skal være til Stede ved Finanslovsbehandlingen i Landstinget, men jeg antager ogsaa, at naar jeg har udtalt mig een Gang, saa vil det være tiltrækkeligt. — Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mindede om, at der for nogle Aar siden havde foreligget et Forslag her om Ordningen af Forholdet i Taarnby og Sundbyernes Sognekommune, for hvilket Forsættningen var, at der skulde ske en kommunal Adskillelse mellem Taarnby og Sundbyerne. Det er

ganske rigtig. Dette Forslag blev billiget af Landstinget, men fik ikke Tilslutning af Folketinget. Som Følge deraf vil det jo være klart, at det i alt Fald vist ikke er nogen ny Tante, at der fremkommer et Lovforslag, som forudsætter — ikke fremtvinger, det gør det ikke, men forudsætter — en Adskillelse mellem Kommunerne. Adskillelsen skal ske paa sædvanlig Maade i Henhold til Bestemmelserne i Kommunalloven, som det ærede Medlem jo ogsaa omtalte. Det ærede Medlem omtalte særlig, at for saa vidt man ønskede Adskillelsen, maatte man altid komme til et Resultat, naar Ministeren havde villet give sit Samtykke til Adskillelsen, og det er vistnok rigtig. Naar man sammenholder Kommunalloven af 6te Juli 1867 § 1 med § 19, har man jo de Regler, som ere fornødne for at komme til et Resultat. Hvad angaar Ministerens Stilling til Adskillelsen, er det ganske rigtig, at der i dette Tilfælde ikke vil være Betænkelse derved, da man som sagt tidligere selv har fremsat et Lovforslag, som forudsatte en Adskillelse. At der i mange andre Tilfælde er Betænkelse, skal jeg villig indrømme, men naar man vil nævne dette, maa man ogsaa fastholde, hvorledes Bestemmelsen lyder i Loven af 6te Juli 1867 § 11, i Slutningen. Jeg skal oplæse den: „Skulde i enkelte Tilfælde Flertallet af Velgerne i et af de under et fælles Sogneraad hørende Sogne ønske at adskille disse Sognes Kommunalvæsen, kan Amtsrådet med Indenrigsministerens Samtykke tilstaa saadan Adskillelse, naar særegne Omstændigheder tale derfor.“ Altsaa, Kommunalloven tilføjer ganske vist en Adskillelse, siger, at Ministeren kan approbere den, naar Amtsrådet deri er enig, men Kommunalloven forudsætter bestemt, at det er en Undtagelse, at man gaar til en Adskillelse af Kommuner, og ikke Reglen, og at der skal være særegne Omstændigheder til Stede, og ikke blot det, at man ønsker det af rene Bekvemmelighedshensyn. At her er særlige Forhold til Stede, indrømmer jeg; de ere til Stede, fordi der er en saa overordentlig Uensartethed mellem de to Sogne, af hvilke den nuværende Kommune bestaar, den ene er en Landkommune, og den anden i alt væsentligt en Bykommune. Den ærede Ordfører mindede jo ogsaa om det bethydelige Indvaanerantal i Sundbyerne. Jeg er ganske enig med ham i, at noget maa der gøres, og derfor er det ogsaa, at Regeringen er kommen ind paa at fremsætte det Lovforslag, som nu foreligger, ganske vist ikke nødvendigt — det kan jeg ikke gaa med til at sige — men i Erkendelse af, at noget maa der gøres, og da